

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci žalobkyně: **WOODMEN, s.r.o.**, IČ: 27516881, se sídlem Strnadova 48, 547 01 Náchod, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. října 2016, č. j. KUKHK-32847/DS/2016/Ja

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 6. 2016, spis. zn. 079596/2016/OD1/Vod MMHK/112158/2016, a toto

potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), ve spojení s porušením ustanovení § 37 odst. 1 a § 37 odst. 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „vyhláška č. 341/2014“), jehož se měla dopustit tím, že dne 9. 3. 2016 provozovala na silnici č. I/31, na Gočárově okruhu v Hradci Králové jízdní soupravu, a to motorové vozidlo, nákladní automobil (tahač), tovární značky Scania, registrační značky 6H2 9775, rozlišovací značky státu „CZ“ a přípojné vozidlo (nákladní náves) tovární značky UMIKOV, typ NPK, registrační značky ..., rozlišovací značky státu „CZ“, která při nízkorychlostním kontrolním vážení překročila nejvyšší povolené hmotnosti stanovené vyhláškou č. 341/2014.

Za tento správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 63 000,--Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,--Kč. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

Ve včasné podané žalobě žalobkyně namítla, že v průběhu řízení před správními orgány nebylo bráno v potaz její vyjádření, ze kterého by byl zřejmý jiný skutkový stav než ten, ze kterého byla následně obviněna. Žalobkyně konstatovala, že pravidelně koná veškeré možné kroky tak, aby předcházela situaci, kdy dojde k překročení nápravové hmotnosti vozidla a upozornila především na pravidelná školení svých řidičů, a to jak po teoretické, tak po praktické rovině. Shledala tedy, že k situacím, ze kterých je viněna, by nemělo docházet. Poté uvedla, že není schopna ovlivnit ani vlastnosti přepravovaného materiálu, jelikož v tomto konkrétním případě (u smrkové kulatiny) nelze objednat přesnou hmotnost, a vysvětlila, že může docházet k velkému váhovému rozdílu, pokud jde o čerstvé nebo naopak vyschlé dřevo. Žalobkyně se domnívá, že skutečnost týkající se váhového rozdílu hmotnosti dřeva již nemohla v průběhu nakládky ovlivnit a dodala, že řidič byl sice proškolen, ale v tento moment již neměl možnost kontroly nakládky na místě a dokonce nebyla možnost pro její odmítnutí z ekonomických důvodů.

Žalobkyně k této námitce také doplnila, že nebylo jakkoli prokázáno, že došlo v tomto případě k neúnosné zátěži povrchu vozovky. Poukázala na fakt, že je běžně možné přepravovat nadměrné náklady, z čehož dovodila, že vozovka je tedy projektována na vyšší zátěž a není důvod se domnívat, že by k nějakému poškození vozovky z její strany mohlo dojít.

Druhá žalobní námitka se týkala výše sankce, která byla žalobkyni správním orgánem uložena. Ta ji považuje za zjevně nepřiměřenou k míře zavinění. S ohledem na výši odvodů, které dopravce odvádí do veřejných rozpočtů a na základě uvedených skutečností, když v rámci daného případu provedla žalobkyně maximum, měla být výše uložené sankce nižší, než stanovil správní orgán.

Z vytýkaných důvodů požadovala žalobkyně napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat jej k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil přípisem ze dne 12. 1. 2017.

K námitce týkající se neprokázání odpovědnosti žalobkyně žalovaný uvedl, že není pravdivé prohlášení, že by správní orgány nereagovaly na prohlášení učiněná žalobkyní v průběhu správního řízení. Žalovaný k tomuto odkázal na odůvodnění obou rozhodnutí a citoval ustanovení § 43 odst. 1) zákona o pozemních komunikacích, který se otázkou odpovědnosti právnické osoby za správní delikt věnuje. Ve vztahu k tzv. nízkorychlostnímu vážení vozidel a s tím spojené objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu i soudů krajských, která měla jeho argumentaci potvrdit.

K další námitce, která se týkala nepřiměřenosti udělené sankce, žalovaný sdělil, že správní orgány neměly možnost správní úvahy, pokud šlo o její výši a odkázal na znění ustanovení § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Na základě této právní úpravy žalovaný dovodil, že výše vyměřené sankce byla v zákonné výši. Posléze se taktéž vyjádřil k poznámce žalobkyně, že s ohledem na míru odvodů, které dopravce do veřejných rozpočtů odvádí, mohla být sankce nižší než stanovená. Žalovaný k tomuto vysvětlil, že případné odvody, jako jsou například daně a platby např. za užití určitých kategorií pozemních komunikací, jsou prováděny na základě zcela jiných právních předpisů a mezi těmito platbami a uloženou sankcí neexistuje žádná spojitost, kterou by bylo možno zohlednit při správní úvaze o udělení sankce.

Žalovaný proto na základě výše uvedeného závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud předně připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobkyně konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobkyně i žalovaný souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

V posuzované věci není sporu o zjištěném skutkovém stavu, který spočíval v tom, že dne 9. 3. 2016 provozovala žalobkyně na silnici č. I/31, na Gočárově okruhu v Hradci Králové jízdní soupravu, a to motorové vozidlo, nákladní automobil (tahač), tovární značky Scania, registrační značky ..., rozlišovací značky státu „CZ“ a přípojně vozidlo (nákladní náves) tovární značky UMIKOV, typ NPK, registrační značky ... rozlišovací značky státu „CZ“, která při nízkorychlostním kontrolním vážení překročila nejvyšší povolené hmotnosti stanovené vyhláškou č. 341/2014. V rámci nízkorychlostního kontrolního vážení bylo zjištěno, že u uvedené jízdní soupravy byla překročena nejvyšší povolená rychlost na nápravu č. 4 stanovená v § 37 odst. 1 písm a) vyhlášky č. 341/2014. Nejvyšší povolená hmotnost na tuto nápravu činí dle citované vyhlášky 10 000 kg, zjištěná (okamžitá) hmotnost pak byla 11 872 kg, při odečtení relativní chyby měření 3%. Tím došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti na uvedenou nápravu nejméně o 1 872 kg (tj. o 18,7%). Dále byla překročena nejvyšší povolená hmotnost na nápravu č. 5 stanovená v § 37 odst. 1 písm a) vyhlášky č. 341/2014 Sb. Na tuto nápravu činí nejvyšší povolená hmotnost stanovená dle uvedené vyhlášky 10 000 kg, zjištěná (okamžitá) hmotnost pak byla 10 843 kg, při odečtení relativní chyby měření 3%. Tím došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti na uvedenou nápravu nejméně o 843 kg (tj. o 8,4%). Také byla překročena nejvyšší povolená hmotnost na skupinu náprav č. 2, 3 stanovená v ustanovení § 37 odst. 1 písm c) bod 4 vyhlášky č. 341/2014 Sb. Nejvyšší povolená hmotnost na tuto skupinu náprav činí dle citované vyhlášky 19 000 kg, zjištěná (okamžitá) hmotnost byla 24 579 kg, při odečtení relativní chyby měření 3%. Tím došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti na uvedenou skupinu náprav nejméně o 5 579 kg (tj. o 29,4%). Překročena byla také nejvyšší povolená hmotnost na skupinu náprav č. 4 a 5 stanovená v ustanovení § 37 odst. 1 písm c) bod 3 vyhlášky č. 341/2014 Sb. Nejvyšší povolená hmotnost na tuto skupinu náprav činí dle citované vyhlášky 18 000 kg, zjištěná (okamžitá) hmotnost byla 22 715 kg, při odečtení relativní chyby měření 3%. Tím došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti na uvedenou skupinu náprav nejméně o 4 715 kg (tj. o 26,2%). Nejvyšší povolená hmotnost byla rovněž překročena u motorového vozidla (tahače) stanovená v § 37 odst. 2 písm b) vyhlášky č. 341/2014 Sb. Nejvyšší povolená hmotnost činí dle uvedené vyhlášky 26 000 kg, zjištěná (okamžitá) hmotnost byla 32 823 kg, při odečtení relativní chyby měření 3%. Tím došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti nejméně o 6 823 kg (tj. o 26,2%).

Průběh a naměřené hodnoty z předmětného vážení byly zaznamenány dne 9. 3. 2016 v 10:50 hod do dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení, který byl podepsán řidičem vozidla. Dne 31. 3. 2016 bylo Městskému úřadu Náchod zasláno oznámení důvodného podezření ze spáchání správního deliktu právnickou nebo podnikající fyzickou osobou, shrnující průběh a hodnoty měření. Do spisového materiálu byly taktéž založeny fotografie zachycující předmětné motorové vozidlo v průběhu měření hmotnosti, kopie osvědčení o registraci vozidla registrační značky 4H1 6527, přesný popis místa, kde bylo vozidlo měřeno spolu s mapovým zakreslením a potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 14. 1. 2016.

Městský úřad Náchod usnesením ze dne 25. 4. 2016 vyslovil svou věcnou a místní nepříslušnost dle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů, a věc postoupil Magistrátu města Hradec Králové, který, jakožto příslušný správní orgán, vydal dne 2. 5. 2016 oznámení o zahájení řízení. To zaslal žalobkyni. Dne 28. 4. 2016 bylo žalobkyni taktéž zasláno oznámení správního orgánu – seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Této možnosti žalobkyně nevyužila, ani se jinak nevyjádřila k průběhu řízení. Posléze bylo dne 21. 6. 2016 vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, spis. zn. 079596/2016/OD1/Vod MMHK/112158/2016, kterým byla žalobkyně uznána vinnou dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, přičemž jí byla udělena pokuta ve výši 63 000,--Kč.

O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž stručně zrekapituloval proběhnuvší stav věci a vyjádřil se ke všem vzneseným odvolacím námitkám. Jelikož je neshledal důvodnými, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud se nejprve zabíral otázkou prokázání odpovědnosti žalobkyně. Ta v žalobě uvedla, že konala veškeré možné kroky tak, aby situaci, že dojde k překročení nápravové hmotnosti vozidla, předešla. Z uvedené námitky je zřejmé, že žalobkyně poukazuje na možnost liberace právě z důvodu preventivních opatření, která učinila před naložením přepravovaného materiálu.

Žalobkyně, jak již bylo uvedeno výše, byla shledána vinnou dle zákona o pozemních komunikacích, který k odpovědnosti právnické osoby v ustanovení § 43 odst. 1 uvádí následující: „*Právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“ Krajský soud považuje z litery zákona za jasně zřetelné, že odpovědnost žalobkyně jakožto právnické osoby je odpovědností objektivní, tj. odpovědností bez ohledu na to, zda k porušení právní povinnosti došlo v důsledku úmyslného jednání pachatele nebo z nedbalosti. To však neznamená, že by se této odpovědnosti nebylo možno zprostit odkazem na naplnění podmínek dle citovaného ustanovení zákona o pozemních komunikacích.

Pokud ale žalobkyně poukazovala na skutečnost, že veškeré své úsilí ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vynaložila již tím, že řádně a pravidelně školí své zaměstnance (řidiče), nemůže krajský soud tomuto názoru přisvědčit. Pokud žalobkyně svým zaměstnancům (řidičům) poskytuje pravidelná školení ze znalosti příslušných právních předpisů, případně v této souvislosti provádí namátkové kontroly, je nutno tuto činnost hodnotit spíše jako její samozřejmou povinnost, k níž ji právní předpisy zavazují. Z hlediska naplnění podmínek dle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích však tato skutečnost vynaložení veškerého úsilí nepředstavuje.

Na podporu tohoto závěru krajský soud odkazuje i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že *“doložení splnění povinností tím, že byl řidič ze strany zaměstnavatele poučen a byl povinen dodržovat platné právní předpisy, nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt. Stěžovatel se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na porušení povinnosti vlastními zaměstnanci, případně osobami, které při výkonu své činnosti používá. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhovaných*

liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo ohrožení veřejného zájmu. Značné překročení stanovených hodnot zjištěných při vážení vozidla poškozuje síť pozemních komunikací, ale rovněž ohrožuje zdraví a život účastníků silničního provozu.” (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27).

Na základě výše uvedeného tedy lze konstatovat, že žalobkyně relevantní okolnosti, které by mohly vést k případné liberaci, ani netvrdila.

K žalobkyní vznesené pochybnosti o zátěži pro povrch vozovky lze uvést následující. Právní úprava s účinností od 1. 1. 2010 začlenila soubor ustanovení týkajících se vážení motorových vozidel (§ 38a až § 38d zákona o pozemních komunikacích) v rámci ochrany pozemních komunikací. Je přitom zřejmé a odůvodnitelné, proč zákonodárce trvá na tom, aby jízdní soupravy pozemní komunikace nepřetěžovaly. Dochází-li k překračování hmotnostních limitů provozovaných vozidel, mohou být v důsledku toho způsobeny závažné následky v podobě dopravních nehod či poškození konkrétních pozemních komunikací apod. Ustanovení § 38a odst. 5 zákona o pozemních komunikacích, ve spojení s ustanovením § 15 vyhlášky č. 341/2002 Sb., tedy představují legislativní rámec, který ukládá, že provozovatel vozidla má nejen povinnost dodržovat hmotnostní limity celkové hmotnosti jízdní soupravy a vozidla, ale také hmotnostní limity na nápravu a skupinu náprav. Provozovatel vozidla (jízdní soupravy) přitom je povinen jednat a postupovat s náležitou a odbornou péčí, a tedy činit vše, aby dodržení stanovených hmotnostních limitů zajistil, a zabránil tak jejich překročení (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 11. 2014, č. j. 57 A 44/2013-48). Z hlediska delikt ní odpovědnosti žalobkyně je pak naprosto irelevantní, zda je přikládána větší důležitost překročení hmotnostních limitů na nápravu (jak tomu bylo v případě žalobkyně) nebo šlo o celkové zatížení povrchu vozovky hmotností vozidla, jako např. přepravování nadměrných nákladů. Je na žalobkyni, aby zákonné požadavky splnila a dodržení hmotnostních limitů zajistila. Stanovením hmotnostních limitů je chráněn veřejný zájem a je zcela na provozovateli, jak zajistí, že hmotnostní maxima nebudou překročena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27).

Krajský soud proto posuzovanou otázku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt uzavírá s tím, že účelem § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, který obsahuje liberační důvod, je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním žalobkyní navrhovaného liberačního důvodu (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo ohrožení veřejného zájmu, neboť značné překročení stanovených hodnot zjištěných při vážení vozidla poškozuje nejen síť pozemních komunikací, ale rovněž ohrožuje zdraví a život všech účastníků silničního provozu.

Druhou námitkou, kterou žalobkyně vznesla, je nepřiměřenost uložené sankce. Odůvodnilo ji toliko v obecné rovině tvrzením, že sankce „je zjevně nepřiměřená míře zavinění“.

Pokud jde o druh a výši sankce za dané deliktní jednání, je pro danou věc relevantní znění věty druhé a následujících ustanovení § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, v nichž je ve vztahu speciality k větě první stanoveno, že „*Jde-li o správní delikt podle § 42b odst. 1 s) a u), činí výměra pokuty 9 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů. Není-li nejvyšší povolená hmotnost vozidla překročena o více než 500 kg, činí výměra pokuty 5 000 Kč. V případě, že je porušeno více mezních hodnot, je bráno na zřetel pouze nejvyšší přetížení.*“

Výše pokuty u deliktů upravených v § 42b odst. 1 písm. r) a s) zákona o pozemních komunikacích je tedy určena kogentně. Žádná další kritéria se při stanovení výše pokuty za dané delikty nezkoumají. Výše citované ustanovení nedává správnímu orgánu v tomto případě žádný prostor pro správní uvážení o výši pokuty, neboť žádná dolní a horní hranice výše pokuty zákonem stanovena není. Z dikce zákona je zřetelné, že výše pokuty, resp. způsob jejího výpočtu, je stanovena přímo zákonem. Že by správní orgány při tomto výpočtu pochybily (viz shora), žalobkyně nenamítala. Námitka o nepřiměřenosti uložené pokuty tedy není v daném případě přílehlavá.

Už vůbec pak nemůže být otázka nepřiměřenosti uložené pokuty spojována s „*mírou odvodů*“, které žalobkyně jako dopravce odvádí do veřejných rozpočtů. Jak již správně podotkl žalovaný ve vyjádření k žalobě, odvody, které z titulu své podnikatelské činnosti žalobkyně státu poskytuje, jsou prováděny na základě zcela jiných právních předpisů, a mezi těmito platbami a uloženou sankcí neexistuje žádná spojitost, kterou by bylo možno zohlednit při úvaze správního orgánu o udělení sankce. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje.

S ohledem na shora uvedené neshledal krajský soud žádnou ze žalobních námitek důvodnou, a proto musel žalobu zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. srpen 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V